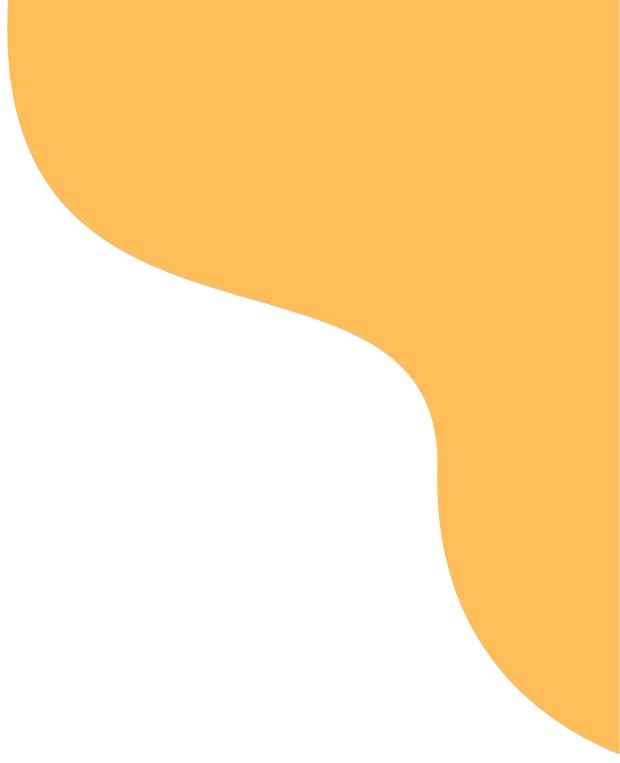
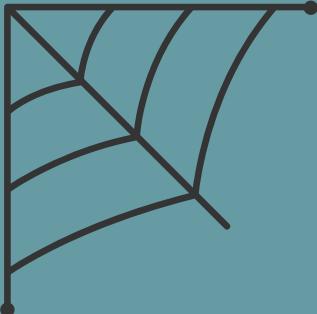

PISANJE I ČITANJE SU POPUT LETA U MAŠTU I NEKE DRUGE SVJETOVE

LITERARNA SKUPINA OŠ AUGUSTA ŠENOŠ

Uredili i odabrali članovi Literarne skupine
Grafički uredile Katja i Klara Jagić

Duh u učionici

Jednoga lijepog i sunčanog dana našao sam se u učionici 4. c. Baš mi se svidjelo zato što se nitko od duhova tamo još nije doselio. Gledao sam djecu kako marljivo pišu u bilježnice. Naravno, ona nisu vidjela mene jer ipak sam ja duh.

Postoje različite vrste duhova, no ne brinite se, ja nisam onaj strašni. Ja sam domaća vrsta duha. Živim s ljudima i njihovim ljubimcima, ukoliko ih imaju. Malo sam nepristojan jer se ne javim kada dolazim, ali proziran sam pa ni ne mogu!

Toga dana, kada sam našao smještaj u učionici 4. c razreda, dogodilo se nešto strašno neugodno za jednog duha poput mene. Uvijek nas uče da ne smijemo ništa dirati dok je netko s nama u prostoriji, zato što bi to moglo jako uplašiti ljudе. Pokušavao sam ništa ne dirati, ali sve je bilo tako novo i nepoznato da sam morao malo istraživati! Nježno sam podigao nekoliko ukrasa na ormarićima pokraj izlaza iz učionice, ali začudo, nitko me nije primijetio. Nakon matematike, hrvatskog i prirode, postao sam jako umoran od istraživanja i zaboravio na pravilo duhova. Naslonio sam se na rub ploče po kojoj je učiteljica upravo nešto pisala, no prejako, pa je čavao koji je pridržavao ploču olabavio. Skoro sam bio zaspao kada se nešto ispod moje ruke počelo tresti. Joj, ploča je pala na učiteljicu! Zatvorio sam oči jer nisam mogao ni gledati kako učiteljica leži spljoštena na podu. Samo su mi se mnogo misli o ravnatelju moje škole za duhove. Kako li će biti ljun! Uopće neće biti ponosan na mene. Kada sam pogledao da vidim kolika je ozljeda, skoro sam se srušio. Učiteljica, koja je najvjerojatnije bila vrlo snažna, uspjela je pridržati ploču i vratiti ju natrag na mjesto. Uh, koliko mi je u tom trenutku bilo bolje! Ne možete ni zamisliti kako je to dobar osjećaj!

Sljedeći dan proučavao lampe i pokušavao provjeriti jesu li svjetlige ili tamnije od one u prostoriji u kojoj sam prije stanovaо. Malo sam je pomaknuo da bolje vidim pa je cijela lampa pala na pod. Opet sam zabrljaо! No, ne brinite se! Nitko se nije ozlijedio, a lampa je uspješno vraćena na strop. Nadam se da će ove (ne)zgode ostati između mene i vas jer još ništa nisam rekao ravnatelju škole za duhove.

Katja Jagić, 8.C

Dan trogodišnjakinje

Otvorim jedno pa drugo oko. Evo, svanuo je novi dan, nema vremena za gubljenje. Trčim probuditi mamu i tatu. Skačem i skačem dok se tata napokon ne probudi. Odlazi upaliti televizor da ja mogu gledati crtiće dok oni još spavaju. Prokužila sam ih, naravno.

Sjednem na kauč, pokrijem se dekom i pogledam prema televizoru. Ne mogu vjerovati da je na programu moj najdraži crtić „Fifi“. Pitam se koja je ovo epizoda, jesam li je već gledala??? Ajde više, počni, ova uvodna pjesma predugo traje. Crtyć gledam samo pola sata jer su tata i mama u međuvremenu ustali i napravili doručak.

Što prije dođem, to više pahuljica. Uhvatim zalet i evo me, već sam u kuhinji za stolom s glavom u zdjelici s pahuljicama. Kao i uvijek, pojedem prva te, kao i svaki dan, počnem objašnjavati da bih trebala dobiti nagradu za osvojeno prvo mjesto u jelenju. Što im više puta to kažem, to je veća šansa da je dobijem. Odjednom se odgurnem od stola, otrčim u sobu i kažem mami da mi izabere što će obući. Mama mi, kao i uvijek, ponudi najljepšu odjevnu kombinaciju.

Kad uz maminu pomoć završim s odjevanjem, zajedno idemo na tržnicu i kupujemo puno voća i povrća. Nakon što sve kupimo, predložim mami da izaberemo neki cvijet za balkon. Naravno, biram najružičastiji cvijet. Po povratka kući pomažem raspremiti stvari. Potom mama priprema ručak, a ja s tatom odlazim u park.

U parku odmah spazim svoju najbolju prijateljicu Danijelu pa se zajedno ljudljamo jako dugo, možda i predugo. Upravo kad sam krenula prema tobogantu, tata mi kaže da moramo kući. Jako sam tužna. Zašto baš sad idemo? Zašto? Zašto? Zašto? Sjetim se da moram ručati jar inače neću moći gledati svoj najdraži crtić. Otrčim do semafora i tamo stanem jer se jako bojam cesta. Tata dolazi za mnom, uzima me za ruku pa prelazimo cestu i zaputimo se kući.

Mama nas čeka s ručkom. Odmah odjurim u kupaonicu, operem ruke i sjedam za stol. Za ručkom mami prepričavam kako sam cijelo vrijeme potratila na ljučići i nisam stigla na tobogan. Kad završim s jelom, opet prva, još jednom podsjećam mamu i tatu na nagradu u jelenju.

Potom odem u dnevnu sobu i gledam svoj drugi po redu najdraži crtić „Winx“. Mama mi u sobu donese Monte, a ja se toliko iznenadim da mi žlica ispadne iz ruke. Gledam i gledam crtiće sve dok mama i tata ne dođu po mene da idemo prošetati po Jarunu. Uzbudila sam se, uzela svoj najdraži šeširić i jaknu te istrčala u dvorište.

Na Jarunu napravimo cijeli krug oko jezera. Pri povratku kući zaspim na stražnjem sjedalu i ne budim se do jutra.

Magdalena Marendić, 8. c

Prvi dan zbunjene učiteljice

Jao meni! Danas je prvi dan! Što da radim? U redu, idem prvo napraviti kavu i doručak. Stvarno mi treba kava. Zadnju sam popila prije deset sati. To je gotovo cijela vječnost. U redu, jučer sam sve pripremila i spremna sam. Ulazim u auto i krećem. Uh, tresu mi se ruke od straha. Ne mogu vjerovati da mi je danas prvi dan na poslu!!!

Ulazim u školu. Ima mnogo djece, zaista mnogo djece. Ulazim u učionicu 1.c. Učionica je uredna i čista. Nakon nekoliko minuta i učenici su ušli. „Dobar dan, dječice! Danas je prvi dan škole. Nije li to zabavno!?” Učenici su me gledali kao da sam pala s Marsa. Što da sada napravim? Što ako polude i krenu skakati po meni? Samo se moram smiriti. „Danas ćemo bojati ovu predivnu bojanku... Ah, zaboravila sam se predstaviti. Ja sam Ana Tomić i danas, odnosno još četiri godine, bit ću vaša draga učiteljica. Molim vas da da se sada svatko od vas predstavi.“ Učenici su se predstavljali dok su se u mojoj glavi vrtjeli različite misli. Uh, koliko je tih imena... Ništa nisam zapamtila. „Hvala vam djeco! Kao što sam rekla, danas ćemo bojati jednu prekrasnu bojanku koju sam vam pripremila. Iznad crteža napisala sam kojom bojom trebate obojiti svako pojedino polje.“ Jedan me učenik zbunjeno pogleda i reče: "Ali učiteljice, ja ne znam pisati ni čitati!" Uh, pa još i to dječače! Ali, kad razmislim, nisam ih još ni naučila čitati. Zašto sam uopće poželjela ovaj posao? Kada će odmor??? U tom trenutku zazvoni zvono. „Učenici, odmor je!“

Hvala Bogu da sam ponijela tablete za smirenje, a i kavu. Popijem malo kave i utrpam u usta tabletu za smirenje. Uh, sad mi je već puno, puno bolje. Pogledala sam naokolo i vidjela djecu kako šaraju po zidovima, klupama, prozorima, zavjesama i da još gore stvari ne nabrajam. „Jao, ne, pa to se ne smije raditi! Sjednite, sjednite!“ Djeca su sjela. „Podijelite ću vam ogrlice na kojima pišu vaša imena i stavite ih oko vrata. Evo, samo malo da ih nađem.... Jao, zaboravila sam ih u kopiraonici! Dobro, djeco, bez panike, samo se smirite!“

Međutim, djeca su bila potpuno smirena. Ja sam ta koja se treba smiriti!

Katja Jagić, 8. c

$$1 + 2 = 3$$

Dan u Veneciji

Ovog ljeta bila sam u Veneciji s mamom, tatom i svojom blizankom Katjom. Jako smo se lijepo proveli, iako smo u Veneciji bili samo jedan dan. U Veneciju smo stigli na povratku iz Rima. Bio je već mrak i bili smo jako umorni. Prvo smo otišli u trgovinu. Zatim smo došli u hotel. Smjestili smo se u sobu i otišli na spavanje. Ujutro, kad smo se probudili, otišli smo doručkovati. Doručak je bio jako fin! Poslije smo se išli prošetati po Veneciji. Ušli smo u tramvaj koji nas je odveo do grada. Vožnja je bila predivna jer je oko nas bilo more i imali smo lijep pogled. Kad smo stigli u grad, šetali smo kroz malene uličice s prekrasnim uskim kanalima koji se provlače kroz kuće. Prošli smo puno mostova koji prelaze preko kanala. Vidjeli smo neke crkve i muzeje, a na fontanama smo se i napili vode. Za ručak smo pojeli poznatu talijansku pizzu. Stvarno je bila ukusna! Onda smo se opet prošetali do glavnog trga i kupili par suvenira. Prešli smo najveći most u Veneciji koji se zove Rialto i vidjeli smo prelijepu katedralu sv. Marka. Vidjeli smo puno gondola koje su se vozile kroz kanale. Imali smo priliku provozati se brodom oko otočića. Vožnja je bila fantastična! Opustili smo se u vožnji na valovima. Kada smo izašli iz broda, nažalost, morali smo se vratiti u tramvaj, pa u hotel. Pokupili smo stvari iz hotela i ukrcali se u auto. Vratili smo se u Zagreb.

Nikad neću zaboraviti dan u Veneciji i nadam se da ću se jednog dana vratiti u Veneciju i opet se diviti tom predivnom gradu.

Klara Jagić, 8. c

ŽIVOT JEDNE MAJICE

Opa, Miki, kako sam samo zgodna! Hvala teta, krojačice! Cijeli je život pred mnom i jedva ga čekam započeti! Evo, vidi... još samo jedna nit i gotova sam. Kakvih to sve boja imam... plava, žuta, zelena... Ne mogu vjerovati da sam to ja, izgledam kao neka princeza. Oh, pa čak su mi i držač skrojili! Luksuznije stvari nisam nikada vidjela!

Vidi ovu slatku djevojčicu! Hajde, kupi me, ti i ja bit ćemo odličan spoj. Zašto si samo prošla pokraj mene, zar ti nisam lijepa? Shvaćam da sam nova ovdje, ali, molim te, uzmi me.

Neka gospoda dolazi do mene. Ima visoke potpetice i malenu crnu torbicu. Uzela me! Juhuu, kako sam samo sretna! Gospoda je uzela i moju susjedu i gledala prvo u nju... pa u mene... Rekla je da će uzeti moju susjedu sličnu meni, ali već odavno u prodaji. Mene je samo bacila natrag na policu.

Tako su prolazili dani i dani, upoznala sam mnogo ljudi, a mogu vam reći i hlače! Moja prijateljica, zove se Mladenka, bila je hlače. Baš smo se sprijateljile kada je nju jedan dan kupio neki čovjek. Sada sam ovdje već deset punih dana, ali od jučer sama.

Neka je djevojka došla do mene. Uh, napokon netko, ljudi! Zove se Roza, kao što joj piše na ogrlici. Uzela me i odnijela u kabinu za isprobavanje. Obukla me i pitala mamu za savjet. Mama joj je rekla da želi nešto luksuznije pa su me zajedno stavile natrag na policu.

Nakon još nekoliko istih dana (isti su zato što me nitko živ nije gledao ni kupio) došao je jedan čovjek obučen u odijelo za posao. Uzeo me, rastegnuo i odlijepio s mene etiketu. Malo me zaškakljalo kada mi je stavio novu etiketu. Nisam mogla vidjeti što piše pa sam pitala za pomoć svoju susjedu Belu. Rekla mi je da piše da sam na brutalnom sniženju od čak 70 %. Nisam mogla vjerovati. Ljudi, pa ja ne vrijedim deset kuna, vrijedim puno puno više! Moj posao je težak. Nakon par sati došla je jedna djevojka i kupila me! Bila sam tako sretna! Provlačili su me kroz blagajničku traku i skenirali, a potom ugurali u mekanu vrećicu koja je bila toliko mekana da me nije nimalo smetalo što sam malo zgurana. Bila sam tamo oko pet minuta s nekim rajfovima i špangicama dok nisam došla u njen dom.

Sutradan me obukla. Svi su joj se divili i ispitivali gdje me kupila, no ja znam da nema iste jer sam posebna. Navečer me stavila u veliku kutiju. Tko bi znao što je to? Onda sam se sjetila! Pa to je perilica rublja, o njoj mi je pričala Bela. Rekla je da iz nje izadeš sav čist i mirisan. Odjednom se ta kutija uključila i počela sam se vrtjeti kao u lunaparku. Učinilo mi se da ću povratiti, a onda je sve stalo. Izvadila me i zakvačila na uže u vrtu. Dok me vjetrić odgurivao, pričala sam s ostalim majicama. Baš smo se sprijateljile... Kada više nisam bila mokra, obukla me i sve se opet ponavljaljalo.

Tako je bilo tri pune godine, no jednog dan kada me htjela obući, nešto se strašno dogodilo. Nemojte se brinuti, nije se ništa rasparalo, ali ja sam se smanjila. Zapravo sam ostala ista, ali se Marta povećala. Znala je da sam jako vrijedna i da ne zaslužujem biti s ostacima ručka u smeću pa me darovala svojoj sestri Tari.

Bilo je jednako živjeti s Tarom zato što joj je sestra. Mislim da je najbolje živjeti kao majica, šarena, opeglana, zgužvana, potrgana, zlatna, luksuzna, prljava, crvena, jednobojna, izreckana... sve je to isto, ali MAJICA je MAJICA.

Katja Jagić, 8.c

UČITELJIČIN DAN

Jutro je. Probudio me alarm. Pogledala sam na sat i iznenadila se. Bilo je šest ujutro. Bila sam jako umorna i jedva sam ustala iz kreveta. Prvo sam pomislila da mi se alarm pokvario jer obično zvoni kasnije.

Još sam se više začudila kada sam se pogledala u ogledalo. Vidjela sam odraslu osobu s dugom smeđom kosom. Nisam mogla vjerovati da sam se pretvorila u odraslu osobu. Krenula sam prema dnevnom boravku. Na stolu sam ugledala testove na kojima je pisalo: Vrste riječi - treći razred. To je bilo jako čudno. Otišla sam u svoju sobu i shvatila da izgleda drugačije i više nije ružičasta. Otišla sam do ormara. Obukla sam košulju i hlače i krenula prema kuhinji. Za doručak sam htjela jesti čokoladne pahuljice, ali u kuhinji sam našla samo zdrave pahuljice sa sjemenkama koje baš i ne volim. Ipak sam ih pojela. Kada sam otišla po svoju torbu, u njoj sam ugledala puno knjiga za treći razred. Na trenutak sam pomislila da sam postala učiteljica. Izašla sam iz kuće i ugledala auto. U torbi sam našla ključeve od auta pa sam ga pokušala upaliti. Uspjela sam i počela voziti. Bila sam sretna. GPS me vodio do OŠ Augusta Šenoe. Stigla sam, izašla iz auta i ušla u školu. Svi učitelji i učiteljice pozdravljali su me kao da me poznaju. Otišla sam u učionicu 3.c. Djeca su me veselo dočekala. Sjela sam za stol i pitala djecu kako se zovu. Svi su me jako čudno gledali te rekli svoje ime. Pitala sam ih što su zadnje učili. „Množenje!“ začuđeno su rekli. Počela sam pisati po ploči, ali nitko nije prepisivao. Svi su se derali, igrali i pričali. Izašla sam iz učionice te pozvala drugog učitelja. On ih je nekako uspio umiriti. Shvatila sam da taj posao nije za mene. Nakon tog napornog dana, odlučila sam malo odspavati.

Kada sam se probudila, moja je soba opet bila onakva kakva je bila prije! Bila sam jako sretna i otrčala do ogledala. Opet sam bila kao prije i nisam bila odrasla osoba!

Nakon ovog dana, shvatila sam koliko je zapravo teško biti učiteljica. Ne znam jesam li ovo sanjala, ili je bilo stvarno, ali definitivno sam odlučila da se neću pokušavati mješati u učiteljičin posao.

Klara Jagić, 8. c

Osmijeh

**Ljudima bih darovala osmijeh. Svaki bih se dan
nasmiješila onima koje sretnem. Oni bi se razveselili
i uljepšala bih im dan.**

**Pokazala bih svojim roditeljima osmijeh i zagrlila ih.
Kada bih došla kod bake i djeda, nasmiješila bih im
se, a oni bi me poljubili u čelo i čvrsto me zagrlili.
Kada bih se vratila kući, susrela bih susjede,
nasmijala im se i lijepo pozdravila.**

**Ušla bih u stan i nasmijala se, a moj pas bi mi uletio u
zagrljaj i ja bih ga pomazila.**

**Svi bi počeli koristiti osmijeh i svijet bi bio puno
ljepši.**

Nika Koražija, 6. e

Priča o valovima

Prije puno, puno godina more je bilo mirno i ništa se nikada nije mijenjalo. U to su vrijeme živjele vile. Postojale su vile sunca, vile cvijeća, vile smijeha, vile uređivanja, postojale su svakakve vile za mnoge potrebne i nepotrebne stvari, pojave, potrebe i želje. No, nije postojala vila vode i valova.

Jednoga dana iz kapljice vode izišla je djevojka s prekrasnim svjetlucavim krilima i bujnom dugom plavom kosom. Bila je čudesna, no nitko nije znao njen životni zadatak i koje moći ima, pa ni ona sama.

Pokušavala je saditi biljke, ali bijoj biljke odmah uvenule. Probala je stvarati snijeg, ali joj ni to baš nije išlo. Okušala se i u pisanju, ali njene priče nitko nije čitao i volio.

Jedne je večeri legla u krevet i počela plakati jer se osjećala beskorisnom. No, dok je plakala, otkrila jeda može odrediti količinu i smjer suza koje su joj tekle niz lice. Odmah je shvatila da su joj biljke uvenule jer ih je previše zalila, da snijeg nije padao jer je bio odviše vodenast, da njene knjige nitko nije čitao jer je pisala samo o vodi i vodenim bićima. Brzo je skočila iz kreveta i otrčala na obalu grada Vilingrada.

Zamahnula je rukama i nastali su valovi. Što je jače mahala, valovi su bili veći. Kad bi manje zamahivala rukama, valovi su bivali manji. Zatim je podigla ruke visoko i nastala je plima. Potom ih je spustila pa je nastala oseka.

Brzo je otrčala do glavne vile i rekla joj da je otkrila svoje moći. Kao dokaz zamolila je čašu vode pa iz nje podigla i natrag spustila svu vodu do zadnje kapljice, bez dodira, iz daljine. Nakon toga, svi su joj zapljeskali, a glavnajevila dodala njezinu moć u Knjigu vilinskih moći.

Magdalena Marendić, 8. c

Darivanje ljubavi

Ljudima želim darovati ljubav.

Mami bih dala zagrljaj i šapnula joj da je najbolja mama na svijetu. Rekla bih joj hvala za sve što čini za mene.

Bratu bih prišla i pitala da se igramo čega god on hoće, a onda bih mu dala jedan ogroman zagrljaj.

Tati bih sto posto dala zagrljaj jer ga baš ne viđam puno zato što radi daleko od kuće. Kada je kod kuće, vrijeme bih iskoristila za igru s njim.

Ljude koji žive u mojoj zgradи ljubazno bih pozdravljala kada ih sretнем.

Prijateljima bih pomogla uvijek kada bi im bila potrebna moja pomoć i čuvala bih njihove tajne.

Lara Đurica, 6. e

Rodendanski dar

Jednog prelijepog dana moj je prijatelj bio tužan. Uginula mu je ribica, a njegov je rođendan bio baš sutra. Tješio sam ga. Pokušavao sam sve. Odveo sam ga čak na sladoled, ali je svejedno plakao. Sjetio sam se! Moj tata radi u trgovini koja prodaje ribice. Zapravo, on je vlasnik. Kada je moj prijatelj otišao kući, trčao sam po tatu. Zamolio sam ga da sutra ode po ribicu za mog prijatelja Zvonka jer mu je rođendan. Tata se složio. Bio sam jako sretan jer će svog najboljega prijatelja moći iznenaditi. Sutra u jedanaest sati ujutro započelo je rođendansko slavlje. Tata je došao na vrijeme s darom, a Zvonko je bio jako sretan.

Marko Šuric, 6. e

Vukovar

Vukovare, junače moj,
Uzdigni glavu
I budi svoj.

Gradu poštenih
I vrijednih ljudi,
Ne dopusti nikome
Da te kudi.

Vodotoranj ponosno
I čvrsto stoji
I hrabre ljudi broji.

Golubica mira nebom leti
I razigranoj djeci
Na rame sleti.

Dunave plavi, mirno tecí
I cijelome svijetu
Ljepotu Vukovara reci.

Marko Šuric, 6.e

Božićna lekcija

Ime joj je Rea. Dok je bila još sasvim mala, njezina se obitelj preselila u dvorac. Od tada ova djevojčica plave kose i smeđih očiju živi u velikom dvoruču pokraj maloga grada u planinama. Voljela je životinje, a najviše zamorca Rikija. Njezina najveća mana bila je škrtost.

Svaki je dan provodila s voljenim zamorcem u svojoj ogromnoj sobi. Imala je sve što je ikad poželjela. U njezinoj, malo je reći, golemoj sobi nalazio se zabavni park s trampolinom, frizerski salon, bazen, kinokutak, školska učionica, čak i plesna dvorana. Ništa joj nije nedostajalo, no nije bila sretna.

Došlo je vrijeme došašća, vrijeme darivanja. Siromašni grad u planinama s tek nekoliko kuća i jednim domom za djecu bez roditelja osvanuo je tmuran. Stanovnici su bili nesretni jer nisu imali novca za božićne ukrase kojima bi okitili ulice. Sve što su smogli bio je jedan bor zaledenih iglica koji je tužno je promatrao rijetke prolaznike.

Toga je jutra u Reinu sobu ušao tata. „Rea, pogledaj kroz prozor, grad je tako turoban. Zašto ga ne bismo ukrasili i razveselili tužnu djecu u domu?“ predložio je. Rea je samo ljutito odbrusila: „Neću!“, a tata je tužan za sobom zatvorio vrata Reine sobe.

Kasnije istoga dana Reini su roditelji okitili grad lamicama svih boja. Uz pomoć djece iz doma ukrasili su i bor. Grad u planinama zablistao je božićnim sjajem. Za to vrijeme Rea nije napuštala svoju sobu uživajući u pisanju dugog popisa božićnih želja. Bilo je ondje svega, od psa i zoološkog vrta pa sve do privatnog aviona. Bila je baš zadovoljna što se svega toga sjetila pa je nastavila besmisleno provoditi dane u svojoj raskošnoj sobi.

Došao je Badnjak. Rea je mjesec dana nestrpljivo čekala taj dan. Dan kada će se sve njezine želje ostvariti. Tako je i bilo. U božićno jutro dobila je sve što je poželjela. Darovi su bili pred njom. To ju je razveselilo, ali ne zadugo. S druge strane bora ugledala je još jednu hrpu darova i krenula prema njima. Roditelji su se nasmiješili. „To su darovi za djecu iz doma. Sigurno će ih razveseliti. Sada ćemo otići tamo i podijeliti djeci poklone“, rekla je Rei majka. „Idem sama“, odgovorila je. Reine je roditelje to iznenadilo. Bili su jako sretni zato što je njihova kći napokon shvatila smisao Božića.

Rea je uzela sve darove i uputila se prema dječjem domu, no nije otišla podijeliti poklone djeci, htjela je da svi darovi budu njeni.

Rein se tata nakon nekog vremena zapitao zašto je tako dugo nema te se uputio k dječjem domu. Kada je došao, imao je što vidjeti. Rea je pohlepno otvarala sve darove. Otac je bio ogorčen. Podijelio je poklone djeci iz doma, a Rea je do dalnjega prvi puta u životu bila u kazni. Sve su joj stvari bile oduzete, čak i njen zamorac. Jedino što su joj ostavili bio je krevet. Rea je bila bijesna.

Mnogo je dana o svemu razmišljala u svojoj praznoj sobi.

„Zašto sam bila tako pohlepna?“ uvidjela je konačno.

Napokon je shvatila što je učinila i odlučila promijeniti život. Izašla je iz dvorca. Na snijegu su se igrala djeca iz doma. Pridružila im se u grudanju. Uživala je u igri i osjećala kako u njoj raste osjećaj sreće.

Od tada Rea svakog dana s roditeljima posjećuje dječji dom u malom gradu u planinama koji sada zrači radošću u svako doba godine.

Klara Jagić, 8. c

Iz krletke na slobodu

Papigica imenom Šarena živjela je u krletci pokraj prozora. Bila je jako tužna. Oduvijek je željela biti slobodna, a ne zatvorena. Svakim danom bila je sve više tužna. Tako je jednom upoznala vrapčicu Nelu. One su postale prave prijateljice. Svaki dan Nela je dolazila do Šarene. Pričale su o svemu.

Jednog dana Šarena je priznala Neli da njoj uopće nije lijepo u krletci. Željela bi biti slobodna. Nelu je rastužilo to što Šarena nije sretna. Sa svojim je prijateljima smisljala plan kako da je oslobole. Odjednom Nela više nije dolazila. Šarena je mislila da joj ona više ne želi biti prijateljica. To ju je još više rastužilo i stalno je plakala. Međutim, Nela je uporno razmišljala kako da oslobole Šarenu pa da i ona bude sretna. Smislila je plan. Pozvala je ostale vrapčice i ispričala im svoju zamisao. Krenuli su do Šarenine krletke. Ona se razveselila što opet vidi Nelu. Nela joj je objasnila da će je pokušati oslobođiti. Šarena u to nije nikako vjerovala jer je znala da je krletka zaključana. To je rekla Neli, no Nela nije htjela odustati. Tražila je ključ i uspjela ga pronaći. Uz pomoć prijatelja otključala je krletku i oslobođila Šarenu. Svi su bili sretni i zadovoljni. Šarena je shvatila da se zajedničkim radom i velikom željom sve može postići te da prava prijateljstva traju zauvijek.

Ljudi također žele biti sretni i slobodni. Želimo zaboraviti koronu i potres. Želimo slobodno ići u školu i družiti se s prijateljima. Želimo putovati. Želimo uživati u životu.

Marko Šuric, 6. e

Običan dan u životu djevojke Vise

Probudila se, kao i obično, u 4 ujutro. Pomislili bi da bi se nakon toga vratila spavati, ali ne. Nakon što se probudila, ustala je iz kreveta te započela dan. Tek što je ustala iz kreveta, izgledala je, blago rečeno, neobično. Imala je kratku, svijetlu, skoro bijelu kosu, s dugim šiškama koje joj pokrivaju polovicu poprilično blijedog lica. Imala je 15-ak godina i bila je vrlo visoka. Nisu joj se svidjele obične pidžame pa je spavala u preugim, šarenim haljinama. Samo je zamislite takvu u 4 ujutro - mora se priznati, to je vrlo neobičan prizor. Nakon što je ustala, nije se spremala za školu ili slično, ipak, pohađa je od kuće, i iskreno, mogla je raditi stvari vezane uz nastavu kad god je htjela. Uglavnom, ono što je radila kad se probudila bilo je prilično obično. Prala je zube, umila se, presvukla se, no nikad se nije češljala. Njezina bi „kratka“ kosa vjerojatno bila barem 10 centimetara duža da je barem jednom počešlja, no ovako, kosa joj je uvijek potpuno zapetljana i izgledala je kao lavova griva. Nakon što se sredi za početak dana, oko 5 ujutro radi nešto što puno ljudi ne radi ni tijekom dana, a kamoli u 5 ujutro. Ipak, ona u tome uživa. Svako jutro glasno bi pustila muziku preko svojih minijaturnih zvučnika te bi počela plesati. Plesala je na poprilično neobičan način. Toliko neobičan da ga je teško opisati. Kao što sam rekla, zbog toga što to nije baš najnormalnije, većina bi ljudi bila prestravljeni da vidi nečiju visoku sjenu s čupavom kosom da pleše uokolo u 5 ujutro, no njezini ukućani već su navikli na Visu. Od 6 ujutro do skoro 11 ne bi radila skoro ništa. Samo bi ležala i razmišljala o svojem idućem plesnom natjecanju, za koje je ona bila uvjereni da postoji i da će na njega ići. Ipak, nikome nije rekla ništa o tome, iako je obožavala razmišljati o tome. Natjecanja, naravno, nije bilo. Do otprilike 13 sati, u njenoj kući nije bilo mira. Uglavnom su to bučili njezini roditelji koji su je pokušavali nagovoriti da napokon krene učiti, no ona ih je manje-više ignorirala. U 14 bi ručala, no jela je vrlo slabo, skoro ništa. Nakon ručka eventualno bi otišla van i cijelo poslijepodne provodila na ljuljački gdje bi razmišljala o natjecanju. Mogli ste primjetiti da je ona skoro bila opsjednuta tim natjecanjem, koje uopće ne postoji. Ljudi su mislili da je luda zbog toga, no nju to nije smetalo. Predvečer bi došla kući i večerala, još slabije nego što je ručala te napokon krenula učiti i tako sve do ponoći. Zašto nije učila ranije ili kako je bila tako brza s nastavom, vjerojatno se pitate. Pa, nije učila ranije jer bi po cijele dane bila toliko koncentrirana na nepostojeće natjecanje koje je izmisnila. Moglo bi se reći da je i bila ovisna o njemu. A mislim da je bila tako brza jer nije zapravo učila nego i dalje samo mislila o tom čudnovatom natjecanju. Zatim bi se spremila za spavanje i tako ponavljala svaki svoj sljedeći dan. Jedini problem koji ona ima i koji zapravo ne vidi, jest da je ovisna i vrlo posvećena nečemu što ni ne postoji - čudnovatom plesnom natjecanju.